

КОД ДРУГА ТИТА У УЖИЦУ

Друга Тита сам први пут срео у Ужицу у октобру 1941. године. Из источне Босне сам био послат, по договору са друговима из Покрајинског комитета, ради наших даљих што бољих веза са Врховним штабом и Централним комитетом, и зато да видимо што можемо учинити око снабдијевања пропагандним материјалом, оружјем и тако даље. Рекли су ми да су у Ужицу Врховни штаб и Врховни командант друг Тито и да ће ме он примити. Довели су ме до једне ообе, рекли ми да је друг Тито унутра. Ја сам покуцао, додуше тихо, и ушао. На другој страни, за столом пуним секција, био је друг Тито. Читао је неке извјештаје. Држао је лупу и гледао секције, карте, биљежио опаске. Очито је било да прати извјештаје са фронта, из тешких борби које су наше јединице тада водиле са Нијемцима у Мачви. Тада је, наиме, била њемачка офанзива на слободну територију у Србији. Нисам хтио да га ометам, па ријеших да причекам. Стао сам поред врата. У униформи, с комесарским знацима, стајао сам мирно, држећи песницу на поздрав и тако чекао. То је трајало можда пола минута, можда минут. Друг Тито подиже глазу. Бијаше изненађен.

— Ту си — каже — па шта чекаш? Хајде сједи. Што се не јавиш?

Приђе ми, потапша ме по рамену, примакну столицу. Толико је требало, и однос подређеног и надређеног се изгубио. Више рђу стајали један према другом Врховни командант и један од његових партизанских комесара, већ су разговарала два друга револуционара,

Сјутрадан је требало да се вратим камионом. Јер, била је то слободна територија и ми смо могли ићи камионима од Ужица до изнад Сарајева преко Љубовије, Дрињаче, Власенице и Хан-Пископа.

Пред полазак јавили су ми да друг Тито жели да присуствујем једној сједници. Помислио сам да ће опет бити ријечи о источној Босни. Ушао сам и видио више другова. Када је сједница почела, вјидио сам да се, у ствари, ради о састанку Централног комитета. Ја нисам био члан, а расправљало се о приједлогу другова из Србије који су тражили мишљење Централног комитета о форми-

рању Првог главног народноослободилачког одбора у Србији са повјереницима. Кило је швора и о кадровским рјешењима. Помињан је Мирко Томић, Драгојло Дудић и још неки које сам познавао. Дакле, није се говорило о источној Босни, и ја сам био изненађен. Јер, постао сам и дјеловао као комуниста у илегалној партији, гдје је конспирација била врло строга. Ми који нисмо били чланови Централног комитета нисмо смјели ни знати ко је члан тог тијела, а камоли да присуствујемо његовој сједници. Ја сам и у томе видно колико су се времена одједном измјенила. Али, не само то, већ и како је генерални секретар Партије схватио то вријеме. Желио је да, ето, и ја, који нисам члан Централног комитета, Оудем што боље обавијештен и о стварима које се директно не тичу мене. У доба илегалства преносило се и могло знати само оно што се непосредно тицало појединаца. Сада се распламсала оружана борба, створена је слободна територија, народноослободилачке оружане јединице, нова народна власт, па је и Комунистичка партија, која води ту борбу дошла у потпуно нов положај, и остала не само легална него и водећа политичка снага устанка и револуције, тако да се и могућности и методи њеног дјеловања на слободној територији као и односи унутар Партије у много чему мијењају.

Ето тако се завршио мој први сусрет са другом Титом.

Први сусрет и нова велика сазнања.

Цвијетин МИЈАТОВИЊ